

JOHN MARRS

GERÇEK AŞK

BEYAZ BAYKUŐ: 19
ROMAN: 8

JOHN MARRS / GERÇEK AŞK

Orijinal adı: The One

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıŐtır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevini yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Perker
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergöl
Çevirmen: Begüm Kovulmaz
Ediör: Devrim Yalkut
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal

Destek Dukkan

Beyaz BaykuŐ:
1.-2. Baskı: Mayıs 2017
3.-4. Baskı: Mart 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-255-6

© Beyaz BaykuŐ
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 NiŐantaŐı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42 - Faks: (0) 212 252 22 43
www.beyazbaykus.com
facebook.com/ beyazbaykusyayinlari
twitter.com/beyazbaykusy
instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz BaykuŐ Yayınları, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

goodreads
★★★★★

the
one
NETFLIX

amazon
Okurun favorisi

GERÇEK AŞK

JOHN MARRS

*“Sevmek veya sevilme, bu kadarı yeterli. Fazlasını isteme.
Hayatın karanlık katmanları arasında bundan başka inci yoktur.”*

– Victor Hugo, Sefiller

1. BÖLÜM

MANDY

Mandy bilgisayar ekranındaki fotoğrafa bakıp nefesini tuttu.

Çıplak göğüslü, kısa, açık kumral saçlı adam bir plajda poz vermişti. Bacaklarını açmış, dalış giysisinin üst yarısını beline kadar indirmişti. Gözleri mavinin en berrak tonundaydı. Kusursuz iki sıra halinde dizilmiş beyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu. Fotoğrafa bakarken, onun göğsünden ayaklarının dibinde duran sörf tahtasına damlayan tuzlu suyun tadını neredeyse alabiliyordu Mandy.

“Aman Tanrım...” diye mırıldandı, tuttuğunu fark etmediği nefesini uzun uzun verirken. Parmak uçlarının karıncalandığını, yüzünün kızardığını hissetti ve tek bir fotoğrafına böyle tepki veriyorsa onunla karşılaştığında bedeninin neler yapacağını merak etti.

Polistiren malzemeden fincanındaki kahve soğuktu ama yine de bitirdi. Fotoğrafın ekran görüntüsünü aldı ve masa üstündeki yeni yaratılmış “Richard Taylor” adlı dosyaya ekledi. Masasının başında neler yaptığına dikkat eden biri olup olmadığını görmek için ofisi gözden geçirdi ama kimsenin ona dikkat ettiği yoktu.

Adamın “Dünyayı Dolaşırken” adlı Facebook albümündeki diğer fotoğraflara bakmak için ekranı aşağı kaydırды. Çok yolculuk

ettiği kesindi, kendisinin ancak televizyonda veya filmlerde görebileceği yerlere gitmişti. Fotoğrafların çoğunda barlarda, yürüyüş patikalarında ve tapınaklardaydı, önemli yerlerde poz veriyor, altın renkli kumsalların ve dalgaların tadını çıkarıyordu. Nadiren yalnızdı. Sosyal bir tip olduğu belliydi.

Zaman tüneline merakla geri gitti, üniversite döneminde sosyal medyaya katıldığı ilk yıllara baktı. Hantal bir yeniyetme olduğu dönemleri bile çekici buluyordu.

Yakışıklı yabancıların tarihçesinin neredeyse tamamını bir buçuk saat boyunca inceledikten sonra, Mandy dünyayla neler paylaşma ihtiyacı duyduğunu öğrenmek için Twitter hesabına baktı. Ama sadece Arsenal'in Premier Lig'deki durumuyla ilgilendiğini, arada bir de bir yerlere düşen veya bir şeylere çarpan hayvan videolarını retweetlediğini gördü.

İlgi alanları çok farklı görünüyordu ve neden eşleştirildiklerini, nasıl ortak özellikleri olduğunu merak etti. Sonra kendine randevulaşma siteleri ve programlarını kullanmak için gereken zihniyete sahip olması gerekmediğini hatırlattı; DNA'nız Eşleşsin, biyolojiyi, kimyasalları ve bilimi temel alıyordu. Bunların hiçbirini kavrayamıyordu gerçi ama hepsine milyonlarca ve milyonlarca başkaları gibi bütün kalbiyle inanıyordu.

Mandy, Richard'ın LinkedIn profiline baktı ve iki yıl önce Worcester Üniversitesi'nden mezun olduğundan beri onun oturduğu kasabadan yaklaşık altmış kilometre uzakta bir kasabada kişisel antrenör olarak çalıştığını öğrendi. Bedeninin o kadar sağlam görünmesine şaşmamalı diye düşündü ve onu üstünde hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Bir yıldır spor salonuna adımını atmamıştı. Sonunda kız kardeşleri biten evliliğinin yasını tutmayı bırakması ve kendini topalamaya odaklanması için ısrar etmeye başlamışlardı. Onu yakın-

lardaki bir otel-spa'ya götürmüş ve orada eski eşiyile ilgili bütün düşünceler sırtındaki ve omzundaki her düğümünden ve derisindeki her tıkanmış gözenekten çıkarılana dek masaj ve ağda, sıcak taş terapisi, solaryum ve yeniden masaj yaptırmıştı. Arkasından düzenli spor yapacağına söz vererek spor salonuna üye olmayı kabul etmişti. Kendini düzenli egzersiz yapmaya motive etmek haftalık rutininin parçası olmamıştı henüz ama yine de üyelik ücretini ödedi.

Richard'la yapacakları bebeklerin kime benzeyeceğini hayal etmeye başladı; acaba babalarının mavi gözlerini mi miras alacaklardı yoksa onun gibi kahverengi gözlü mü olacaklardı; saçları koyu renk, tenleri onunki gibi esmer mi olacaktı, Richard'ınki gibi sarışın ve beyaz mı? Gülümsediğini fark etti.

“O kim?”

“İsa aşkına!” diye haykırdı. Sesi duyunca yerinden sıçramıştı. “Ödüm koptu.”

“Ofiste porno açmasaydın o zaman.” Olivia sırıttı, elindeki Haribo paketini uzattı. Mandy başını sallayarak teklifi reddetti.

“Porno değil, eski bir arkadaşımın fotoğrafı.”

“Tabii tabii, madem öyle diyorsun. Charlie'ye dikkat et yine de, senden bazı satış rakamlarını alma derdinde.”

Mandy gözlerini devirdi, ekranının köşesindeki saate baktı. Yakında çalışmaya başlamazsa işini yanında eve götürmesi gerekecekti. Köşedeki küçük kırmızı “x” işaretini tıkladı, DNA'nız Eşleşsin doğrulama postasının spam olduğunu zannettiği için Hotmail hesabına lanet etti. Son altı haftadır istenmeyen posta dosyasında duran e-postayı o akşamüstü şans eseri fark etmişti.

“Mandy Taylor, Richard Taylor'ın eşi, tanıştığımıza memnun oldum” diye fısıldadı. Dalgın dalgın yüzükparmağındaki görünmez yüzükle oynadığını fark etti.

2. BÖLÜM

CHRISTOPHER

Christopher rahat bir pozisyon alana dek hafifçe kımıldanıp koltuğa iyice yerleşti.

Dirseklerini gövdesine doksan derece açıyla koltuğun kollarına yerleştirdi ve deri kaplamasının kokusunu içine çekmek için derin bir nefes aldı. Kaliteden ödün vermemiş diye düşündü; koltuğun kokusundan ve yumuşaklığından, sıradan bir perakende mağazasından alınmadığı anlaşılıyordu.

Kadın bitişikteki mutfaktayken, Christopher apartman daire-sini gözden geçirdi. Kusursuz bir şekilde restore edilmiş bir Victoria binasının zemin katında oturuyordu. Ön kapının üstündeki vitray duvar resmine bakılırsa, bina bir zamanlar manastır olarak kullanılmıştı. Açık şöminenin çevresindeki duvarlara asılı raflardaki çanak çömleği inceledi, onun zevkini takdir etti. Ama edebi zevki konusunda aynıısını söyleyemeyecekti. Karton kapaklı James Patterson, Jackie Collins ve J.K. Rowling kitaplarına burun kıyırdı.

Odanın başka bir yerinde, süet kapaklı kare şeklinde bir tepsi, üzerinde iki tane uzaktan kumanda duran büyük bir sehpanın

ortasına yerleştirilmişti. Çevresine birbirinin eşi dört tane Amerikan servis kusursuz bir özenle yerleştirilmişti. Kadının simetriyi kullanışı onu rahatlatıyordu.

Christopher dilini dişlerinin arkasında dolaştırdı ve yan kesici-dişiyle köpekdişi arasına sıkışan bir fıstık parçasını dilinin ucuyla yokladı. Diliyle çıkaramayınca tırnağını denedi ama fıstık parçası yine de yerinden kımıldamayınca, gitmeden önce banyo dolabında diş ipi aramaya karar verdi. Dişinin arasına sıkışan yiyecek parçaları kadar canını sıkan pek az şey vardı. Bir keresinde dişinin arasına sıkışan bir karalahana parçası yüzünden yemeğin ortasında çıkıp gitmişti.

Pantolon cebinden gelen bir titreme kasıklarını gıdıkladı; hissin hiç hoşuna gitmediğini söylemek zordu. Christopher, telefonunu uygun olmadığı zamanlarda kapatmayı titizlikle takip ettiği bir alışkanlık haline getirmişti ve aynı nezaketi göstermeyen insanlardan nefret ederdi. Ama bugünlük bir istisna yapacaktı.

Telefonu alıp ekranındaki mesajı okudu: DNA'nız Eşleşsin sitesinden bir e-posta gelmişti. Birkaç ay önce anlık bir hevesle onlara ağız sıvabı gönderdiğini hatırlıyordu ama şimdiye dek kimseyle eşleşmemişti. Şimdilik yani. Mesajda, eşleştiğiniz kişinin irtibat bilgilerini satın almak ister misiniz diye soruyordu. *İstemez miyim* diye düşündü. *İstemez miyim hiç?* Telefonu cebine attı, kiminle eşleştiğini merak etti ama sonra bir kadının yanında başka bir kadın hakkında düşünmenin uygun düşmeyeceğine karar verdi.

Ayağa kalktı ve mutfağa gitti, onu birkaç dakika önce bıraktığı yerde buldu; sert, soğuk zeminde sırtüstü yatıyordu, garrotte hâlâ boynuna gömülüydü. Artık kanamıyordu, son birkaç damla kan bluzunun yakasının çevresine birikmişti.

Ceketinden dijital Polaroid bir fotoğraf makinesi aldı, yüzünün aynı açıdan iki kez fotoğrafını çekti ve ve sabırla fotoğrafların belirmesini bekledi. İki fotoğrafı da A5 boyutlarında bir zarfa koydu ve ceket cebine attı.

Sonra ekipmanını sırt çantasına kaldırdı ve evden çıktı. Bahçenin karanlığından uzaklaştığına emin olduktan sonra plastik galoşlarını, maskesini ve yüzünü kaplayan beresini çıkardı.

3. BÖLÜM

JADE

Jade, telefonunun ekranında Kevin'den gelen mesajı görünce gülümsedi.

“İyi akşamlar güzelim, nasılsın?” yazıyordu mesajda. Kevin'in mesajlarına hep aynı sözcüklerle başlaması hoşuna gidiyordu.

“İyiyim, teşekkürler” diye cevap yazdı ve sarı suratlı gülümseyen bir emoji ekledi. “Ama bitkinim doğrusu.”

“Sana daha önce mesaj atmadığım için özür dilerim. Bugün çok meşguldüm. Seni sinirlendirmedim, değil mi?” Telefonunun ekranında parlak, yakıcı güneş altında ahşap bir ahır ve bir traktör fotoğrafı belirdi. Ahırın içinde, metal parmaklıklar arkasındaki büyükbaş hayvanları ve memelerine bağlanan süt sağma ekipmanını görebiliyordu.

“İnek ahırının tavanını tamir ediyordum. Henüz yağmur beklemiyoruz ama şimdiden tamir etmek iyi fikir. Sen neler yaptın?”

“Pijamalarımı yatağımdayım, bana söylediğin Lonely Planet internet sitesinden tuhaf otellere bakıyorum.” Jade dizüstü bilgisayarını yere koydu ve gitmek istediği yerleri işaretlediği haritasına baktı.

“Harikalar, değil mi? Bir gün birlikte dünyayı dolaşmalı ve hepsini görmeliyiz.”

“Keşke üniversiteden sonra bir yıl vakit ayırıp sırt çantasıyla dünyayı dolaşsaymışım.”

“Neden yapmadın ki?”

“Ne kadar ahmakça bir soru – para ağaçta yetişmiyor da ondan.”
Keşke öyle olsaydı diye düşündü. Annesiyle babasının çok parası yoktu, eğitim masraflarını kendisinin karşılaması gerekmişti. Üniversitedeki yurt arkadaşları hayallerinin peşinden gidip Amerika’yı dolaşırken, kendisinin dev bir öğrenci kredisini ödemesi gerekiyordu. Facebook’ta sürekli durum güncellemesi yapmaları, hep birlikte onsuz eğleniyor olmaları onu çok öfkeliyordu.

“Hemen kapamak istemezdim tatlım ama babam sığırları beslemeye yardım etmemi istiyor. Sonra mesajlaşalım mı?”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye karşılık verdi, bütün gece onunla konuşmak için bekledikten sonra görüşmenin kısa kesilmesinden hoşlanmayan Jade.

“Seni seviyorum, Xxx” diye yazdı Kevin.

“Peki madem” diye karşılık yazdı ve telefonu bıraktı. Bir an sonra yeniden aldı ve ekledi: “Ben de seni seviyorum, Xxx.”

Jade kalın yorganının altından çıktı ve telefonunu komodinin üstündeki şarj cihazına yerleştirdi. Boy aynasının çerçevesine yanında olmayan, yolculukta olan arkadaşlarının fotoğrafları tutturulmuştu. Aynada kendine baktı ve daha uzun süre uyuyup daha fazla su tüketerek göz altlarındaki mor halkalardan kurtulacağına kendi kendine söz verdi. Hafta sonu kırmızı, kıvrırcık saçlarını kısalttıracaktı ve bronzlaşma spreyiyle kendini biraz şımartacaktı. Solgun teninin hafif bronz görünmesi kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Yeniden yatağına döndü, arkadaşlarıyla birlikte bir yıl mola verebilmiş olsa hayatının ne kadar farklı olacağını düşündü. Loughborough’da üç yıl geçirdikten sonra Sunderland’a dönmesini isteyen ailesinin baskısına direnecek cesareti belki bu sayede

bulabilirdi. Ailesinde üniversiteye kabul edilen ilk kişi olduğundan, mezun olur olmaz neden kapısında iş teklifleri birikmediğini anlamıyorlardı. Kredi kartı ekstreleri ve krediler yığılmaya başladıkça iki seçeneği kaldığını anladı; ya yirmi bir yaşında iflasını ilan edecekti ya da kaçtığını sandığı teraslı aile evine dönecekti.

Öfkeli, gergin birine dönüşmüştü ve bundan hoşlanmıyordu ama nasıl değişeceğini de bilmiyordu. Eve dönmesini istedikleri için ebeveynlerinden nefret etmeye başladı ve onları kendinden uzaklaştırdı. Kendi apartman dairesinin kirasını ödeyebilecek hale geldiğinde, neredeyse hiç konuşmuyorlardı artık.

Yolculuk ve turizm kariyerinde istediği yere ulaşamadığı için de onları suçluyordu, her gün kasaba dışındaki bir otelin resepsiyon masasında beklemesinin nedeni de sanki onlardı. Geçici bir iş olması gerekirken bir noktada kalıcı bir işe dönüşmüştü. Herkese öfkelenmek Jade'i bıkıp usandırmıştı ve başlangıçta kendisi için hayal ettiği hayata geri dönmeye can atıyordu.

Birbirinin aynı olan bu günlerdeki tek iyi şey, DNA'nız Eşleşsinde eşleştiği adamdı: Kevin.

Kevin'in en yeni fotoğrafına bakıp gülümsedi. Fotoğraf, kütüphanedeki çerçevesinden onu izliyordu. Saçları ve kaşları beyaz denecek kadar açık sarıydı, gülümsemesi bir kulağından diğerine uzanıyordu, bronz vücudu ince ama kaslıydı. İstese onu bu kadar kusursuz bir şekilde hayal edemezdi.

Konuştukları yedi ay boyunca ona yalnız birkaç tane fotoğraf yollamıştı ama telefonda konuştukları ilk andan itibaren Jade dergilerde okuduğu ürpertiye hissetmişti; kendisine ondan daha uygun bir erkek olamayacağından emindi.

Kader pisliğin teki olabiliyor diye düşündü. Eşleştiği erkek, dünyanın diğer tarafında, Avustralya'daydı. Belki bir gün onunla tanışırdı, tabii buna yetecek parası olursa.

4. BÖLÜM

NICK

“Bence kesinlikle yapmalısınız” diye ısrar etti Sumaira, yüzünde kocaman bir gülümseme ve gözünde şeytani bir ışıltıyla.

“Neden ki? Ruh ikizimi buldum ben” dedi Sally, parmaklarını Nick’in parmaklarına dolarken.

Nick yemek masasının üzerinden uzandı ve boştaki eliyle Prosecco’yu aldı. Kalan son birkaç damlayı bardağına doldurdu. “Biraz daha içki isteyen var mı?” diye sordu. Diğer üç misafirden olumlu yanıt alınca nişanlısının elini bıraktı ve mutfağa doğru ilerledi.

“Ama emin olmak istersiniz sonuçta, öyle değil mi?” diye ısrar etti Sumaira. “Yani birlikte çok iyisiniz ama dışarıda başka kimler var bilemezsiniz...”

Nick elinde yeni bir şişeye –bu geceki beşinci şişe– döndü ve Sumaira’nın kadehini doldurmak istedi.

Deepak elini karısının kadehinin üstüne koydu. “O daha fazla içmesin, Bayan Çakırkeyif bu gece yeterince içti zaten” dedi.

“Eğlenmemi hiç istemez” diyen Sumaira gülerek yüzünü buruşturdu. Sally’ye döndü. “Tek söylediğim, evlenmeden önce *gerçek aşkı* bulduğundan emin olman gerektiği.”

“Sen söyleyince kulağa ne kadar romantik geliyor” dedi Deepak, gözlerini devirerek. “Ama gerçekte bu kararı onlar adına almak sana düşmez, değil mi? Bozuk değillerse onları tamir etmeye çalışma.”

“Test bizim de işimize yaradı. Yani biz uyumlu olduğumuzu zaten biliyorduk ama bize kendimizi biraz daha güvende hissettirdi, birbirimizin kaderi olduğumuzu düşündürdü.”

“Şu çokbilmiş, kendini beğenmiş çiftlerden birine dönüşme-yelim ne olur.”

“Çokbilmiş ve kendini beğenmiş olmak için çift olmak gerek-miyor tatlım.”

Gözlerini devirme sırası Sumaira'ya gelmişti. Kocasının ihti-yatlı bakışları altında bardağında kalan içkiyi başına dikti.

Nick başını nişanlısının omzuna yasladı ve pencereden dışarı, araba farlarına ve barın önündeki kaldırımda yürüyenlere baktı. Dönüştürülmüş bir fabrika binasında yaşıyorlardı ve duvarlar yer-den tavana camdı – dışarıdaki kalabalık caddeyi ve hayatın eski-den nasıl olduğunu görmemek imkânsızdı. Kısa süre öncesine dek, kusursuz bir akşam onun için Birmingham'ın popüler, gelişmekte olan bölgelerindeki barlarda dolaşmak ve sonra bir gece otobü-sünde uyuyakalıp yaşadığı yere birkaç durak kala uyanmaktı.

Sally'yle tanıştığı zaman öncelikleri neredeyse bir gecede de-ğişmişti. Sally otuzlarının başındaydı –ondan beş yaş küçüktü– ve eski Hitchcock filmleri hakkındaki ilk diyaloglarından beri onda farklı bir şeyler olduğunun farkındaydı. Birlikte geçirdikleri ilk günlerde, Sally onun zihnini yeni yolculuk tasarılarıyla, yeni yiye-ceklerle, yeni sanatçılar ve müziklerle doldurmaktan hoşlanırdı ve Nick onun sayesinde dünyayı yeni bir bakış açısıyla görmeye baş-lamıştı. Onun olağanüstü çıkık elmacikkemiklerine, kestane ren-gi, kısa kesimli saçlarına ve gri gözlerine baktığında bir gün ço-cuklarının da anneleri gibi güzel ve açık fikirli olmalarını umardı.

Nick, karşılığında Sally'ye ne verdiğinden emin değildi ama üç yıllık birliktelikten sonra Santorini'de bir restoranda ona evlenme teklif ettiğinde Sally öyle çok ağladı ki teklifini kabul edip etmediğini anlayamadı Nick.

“DNA eşleştirmenin en iyi örnekleri siz ikinizseniz, Sal ve benim olduğumuz gibi kalmamız beni memnun eder” diye takıldı Nick. Gözlüğünü çıkarıp yorgun gözlerini ovuşturdu. E-sigarasına uzandı ve birkaç nefes çekti. “Yaklaşık dört yıldır birlikteyiz ve beni seveceğine, onurlandıracağına ve bana itaat edeceğine söz verdiğinden, birbirimiz için yaratılmış olduğumuza yüzde yüz eminim.”

“Bir dakika, ‘itaat etmek’ mi?” diye araya girdi Sumaira, tek kaşını kaldırarak. “Keşke o kadar şanslı olsan.”

“Bana itaat ediyorsun ama” dedi Deepak, güvenli bir tavırla. “İlişkimizde pantolon giyen tarafın ben olduğumu herkes biliyor.”

“Pantolon giyiyorsun şekerim ama kendine sor bakalım, o pantolonları sana kim alıyor?”

“Peki ya öyle değilsek?” diye sordu Sally birden. “Ya birbirimiz için yaratılmamışsak?”

O ana dek Nick, Sumaira'nın onları DNA'nız Eşleşsin testini denemeye ikna etme çalışmalarını eğlenerek dinlemişti. Birbirlerini tanıdıkları iki yıl içinde bu konuyu ilk açışı değildi ve Nick son olmayacağından da emindi. Sally'nin arkadaşı hem münakaşacı hem de ikna edici olabiliyordu. Ama Nick, Sally'nin söylediklerine şaşırılmıştı. Sally, DNA'nız Eşleşsin'e başından beri kendisi gibi karşı olmuştu. “Pardon?” dedi.

“Seni bütün kalbimle sevdiğimi, hayatımın geri kalanını seninle birlikte geçirmek istediğimi biliyorsun ama... ya gerçekte birbirimizin ruh eşi değilsek?”

Nick kaşlarını çattı. “Bu da nereden çıktı şimdi?”